

**ΟΙ ΑΟΡΙΣΤΕΣ ΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ
ΩΣ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟΥ ΚΑΝΟΝΑ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΚΑΙ
ΤΟΥ ΟΡΙΣΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ**

1. Οι αντίδικοι εντοπίζουν την (δήθεν) αμελή συμπεριφορά μου, (ως το γεγονός που επέφερε τις φθορές στο όχημα του δευτέρου εξ αυτών), το ότι ενώ εκινούμην όπισθεν του οχήματος που οδηγούσε η πρώτη από αυτούς, προέβην ανεπιτρεπτως σε απότομη εκκίνηση του δικού μου οχήματος, λόγω του ότι δεν είχα τεταμένη την προσοχή μου στην οδήγηση.

2. Υπό τα δεδομένα αυτά, καθίσταται φανερό το ότι οι αντίδικοι επικαλούνται ως πραγματικό γεγονός θεμελιωτικό κατά νόμο της παρανομίας μου, την (εξ αμελείας μου) παραβίαση κανόνα δικαίου τεθειμένου και υπέρ του ατομικού συμφέροντος αυτών και συγκεκριμένως παραβίαση του άρθρου 19 § § 7 και 10 του ΚΟΚ, σύμφωνα με το οποίο, ο οδηγός οχήματος που κινείται πίσω από άλλο, υποχρεούται να τηρεί αρκετή απόσταση από το άλλο, για την αποφυγή σύγκρουσης, σε περίπτωση κατά την οποία το προ αυτού κινούμενο όχημα μειώσει ξαφνικά την ταχύτητά του ή διακόψει την πορεία του, διαφορετικά διαπράττει ποινικώς αξιόλογη αδικοπραγία.

3. Από την διατύπωση του ανωτέρω δικαιικού κανόνα, συνάγεται εκδήλως ότι σε αυτόν εμπεριέχεται η αόριστη νομική έννοια¹ (με άλλη διατύπωση : αξιολογική έννοια²) «*αρκετή απόσταση από το προπορευόμενο όχημα*», την οποία ο ενάγων – ο οποίος και

¹ Βλ. **Μητσόπουλο**, Αι αόριστοι νομικαί έννοιαι εν της αναιρετική διαδικασία, (έκδ. 1965). **Σινανιώτη**, Η αναίρεσις, κατά τον ΚΠολΔικ, (έκδ. 1996), § 33 σελ. 259 επ.

² Βλ. **Μπέη**, Εισαγωγή εις τη δικονομικήν σκέψιν, έκδ. 1974, § 4 III 2 σελ. 29 επ. **Κεραμέα**, Αστικό δικονομικό δίκαιο, τ. II (έκδ. 1986) § 75 σελ. 206-207.

την επικαλείται, στην ιστορική βάση της αγωγής του – οφείλει να εξειδικεύσει, δηλαδή να την προσδιορίσει σε μέτρα μήκους.

4. Η εξειδίκευση των εκάστοτε αόριστων νομικών εννοιών που εμπεριέχονται σε διάταξη νόμου, σε περίπτωση κατά την οποία επ' αυτών στηρίζεται το αξιούμενο διά της αγωγής δικαίωμα, αποτελεί δικονομικό βάρος του ενάγοντος, σύμφωνα με το άρθρο 216 § 1^{α'} ΚΠολΔικ, κατά το οποίο ο ενάγων θα πρέπει να προσδιορίζει (εξειδικεύει) επακριβώς στο ιστορικό της αγωγής του τις αόριστες έννοιες που εμπεριέχει ο ως άνω νομικός κανόνας³, ούτως ώστε να καταστεί δυνατόν, αφενός μεν στο δικαστήριο να καταστρώσει τον αρμόζοντα δικανικό συλλογισμό κι αφετέρου στον εναγόμενο να προβάλει κατά της εξειδίκευσης αυτής λυσιτελή άμυνα⁴. Διαφορετικά, η αγωγή του θα είναι αόριστη (ποιοτική αοριστία⁵) και συνεπώς δικονομικώς απαράδεκτη⁶. Κατ' ακολουθίαν, το δικαστήριο το οποίο θα την θεωρήσει – εσφαλμένως – ως επαρκώς ορισμένη, θα υποπέσει στον αναιρετικό λόγο εκ του άρθρου 559 αριθ. 14 ΚΠολΔικ, λόγω μη κήρυξης του απαραδέκτου αυτού⁷.

5. Εν προκειμένω, οι ενάγοντες αρκούνται στην αγωγή τους να αναφέρουν ότι εγώ έβαινα όπισθεν του οχήματος του πρώτου από αυτούς, χωρίς όμως και να εξιδικεύουν (όπως είχαν εκ του νόμου δικονομικό βάρος, όπως ήδη λέχθηκε ανωτέρω) ούτε (α) ποια ήταν (σε μέτρα μήκους) η απόσταση που έπρεπε να υφίσταται μεταξύ των δύο οχημάτων μας, ενόψει των συνθηκών της οδού κατά τον χρόνο του ατυχήματος ούτε (β) ποια ήταν

³ Μπέης, ανωτ., σελ. 29. Μακρίδου, στον ΚΠολΔικ των Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα, υπό το άρθρο 216 § 4 σελ. 461. Βαθρακοκοίλης, ΚώδΠολΔικ, Ερμηνευτική-Νομολογιακή Ανάλυση, κατ' άρθρο, (τ. Α' έκδ. 1994), υπό το άρθρο 216 § 3 σελ. 1102-1103.

⁴ Βαθρακοκοίλης, ανωτ.

⁵ Η ποιοτική αοριστία της αγωγής υπάρχει, όταν ο ενάγων επικαλείται στην αγωγή του απλώς τα στοιχεία του νόμου, χωρίς δηλαδή να περιλαμβάνει σε αυτήν και (επαρκή) εξειδίκευση των πραγματικών περιστατικών που τα στοιχειοθετούν (Βλ. Μαργαρίτη, στον ΚΠολΔικ των Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα, υπό το άρθρο 559 § 15 σελ. 1002 και § 137 σελ. 1033, όπου και η σχετική νομολογία του Ακυρωτικού).

⁶ Βαθρακοκοίλης, ανωτ. υπό το άρθρο 216 § 19 σελ. 1108-1109. Κονδύλης, Το δεδικασμένον κατά τον ΚΠολΔικ, (έκδ. 1983), § 231 υποσημ. αριθ. 13.

⁷ Μαργαρίτης, ανωτ., υπό το άρθρο 559 § 15 σελ. 1002. Βαθρακοκοίλης, ανωτ. υπό το άρθρο 216 § 18 σελ. 1108.

(σε μέτρα) η απόσταση η οποία **πράγματι** υπήρχε μεταξύ των οχημάτων κατά τον εν λόγω κρίσιμο χρόνο, ούτως ώστε να δύναται να κριθεί το εάν εγώ τηρούσα ή όχι την δέουσα απόσταση από το προπορευόμενο όχημα.

6. Κατά ταύτα, προκύπτει πως η αγωγή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αθεράπευτης νομικής αοριστίας της, δεδομένου του ότι η αοριστία αυτή δεν θεραπεύεται ούτε με εξειδίκευση της μνησθείσας αόριστης νομικής έννοιας στις Προτάσεις του ενάγοντος⁸.

⁸ ΑΠ 1363/1997 Ελλ-Δνη 1998,325. ΑΠ 1374/1994 Ελλ-Δνη 1996,683. ΑΠ 1510/1992 Ελλ-Δνη 1994, 368.